

κυκλοφοροῦσαν ἐλεύθερα.

Γνώρισα καί τή μάνα τοῦ Παναγοῦλη, τήν ὑπέροχη ἐκείνη κυρία Ἀθηνᾶ. Οἱ πρῶτε της κουβέντες ἦταν μιᾶ ἀπολογία, :

" ἄχῃ ἔκανα παιδιὰ μου, τίποτα δέν ἔκανα. " ἔχετε δεῖ τήν κλώσσα πῶς φυλάει τὰ μικρὰ της; Ἐγώ τίπερὶ σσότερο ἔκαν ἀπ' αὐτό; "

Ἡ δεύτερη κουβέντα της ἄλλο ἄλλο ἐνῶ μᾶς πρόσφερε φρεσκοκομμένα ἀ ἀπ' τή συκιά της σύκα, κι' ἐνῶ ὁ Ἀλέξανδρος ρουφοῦσε τὰ νέα ἀπ' τίς ἐφημερίδες γιά τὸ Κυρπιακό, ἦταν τὰ παιδιὰ τῆς Κύρου.

" Μαθαίνω πῶς φέρνουνε τὰ παιδιὰ ^{ὀροφιά} καὶ τὰ πᾶνε σέ ἰδρύματα. Ποῦ ξανακούστηκε αὐτό. Ἡ κάθε ἑλληνίδα μάνα νά πάρει στό σπῆτι της ἀπὸ ἄλλο ἄλλο ἕνα παιδί, νά τ' ἀναθρέψει σὰ δικό της. Ὅριστε, κι' ἄς εἶμαι γριά, φέρτε μου ἀμέσως δυὸ παιδιὰ... "

Ἡ αὐτὴ τῆ γυναίκα πᾶει ἡ σκέψη μου αὐτὴ τῆστι γμή, κι' ὄχι στόν ἀκριβὸ νεκρὸ ἄλλο ἄλλο ἕνα παιδί. Ἐύχομαι καί πιστεῖ ὡ πῶς ἡ πίκρα κι' ὁ πόνος της δέν θά τῆ λιποψυχίσουν. Καί πῶς θά μπορέσει νά παραμερίσει τὸ φρικτὸ κενό που ἀφήνει ὁ χαμὸς τοῦ παιδιοῦ, καί θά σταθεῖ στό πῆ οὐσιαστικό, που παραμένει ὅσο κι' ἂν ὁ χρόνος φεύγει. Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος θά μείνει ἀθάνατος. Θά ἄλλο ἄλλο εἶναι τὸ αἰώνια νέο, φλογερὸ Παλληκάρι, που θά ἐμπνέει καί θά ἐμψυχώνει τίς γενιές που θάρθουν.

Εἰση Πικροῦ

